

LAMBDA

1992

ROČNÍK 3

5

*Nejhorší
lidská vlastnost je
ZÁVIST
a z ní potom
vyrůstá nenávist.
Nenávidíš,
protože závidíš.
V těsném sledu
přichází pomluva,
proti které
není obrany.
Jenom:
NEVIDĚT,
NESLYŠET,
NEVNÍMAT!*

*(čtete rozhovor
s Pavlem T. a Otou H.
na str. 6)*

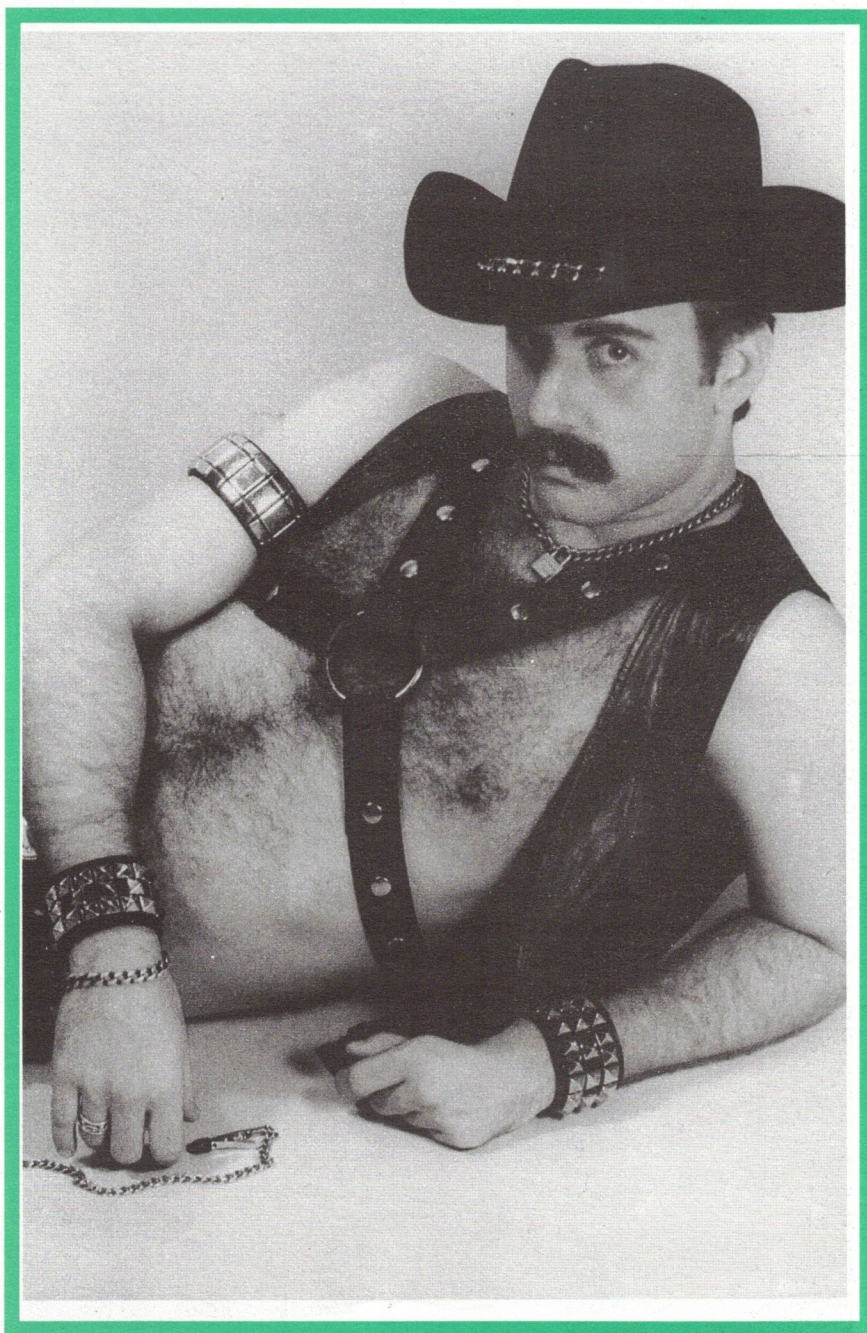
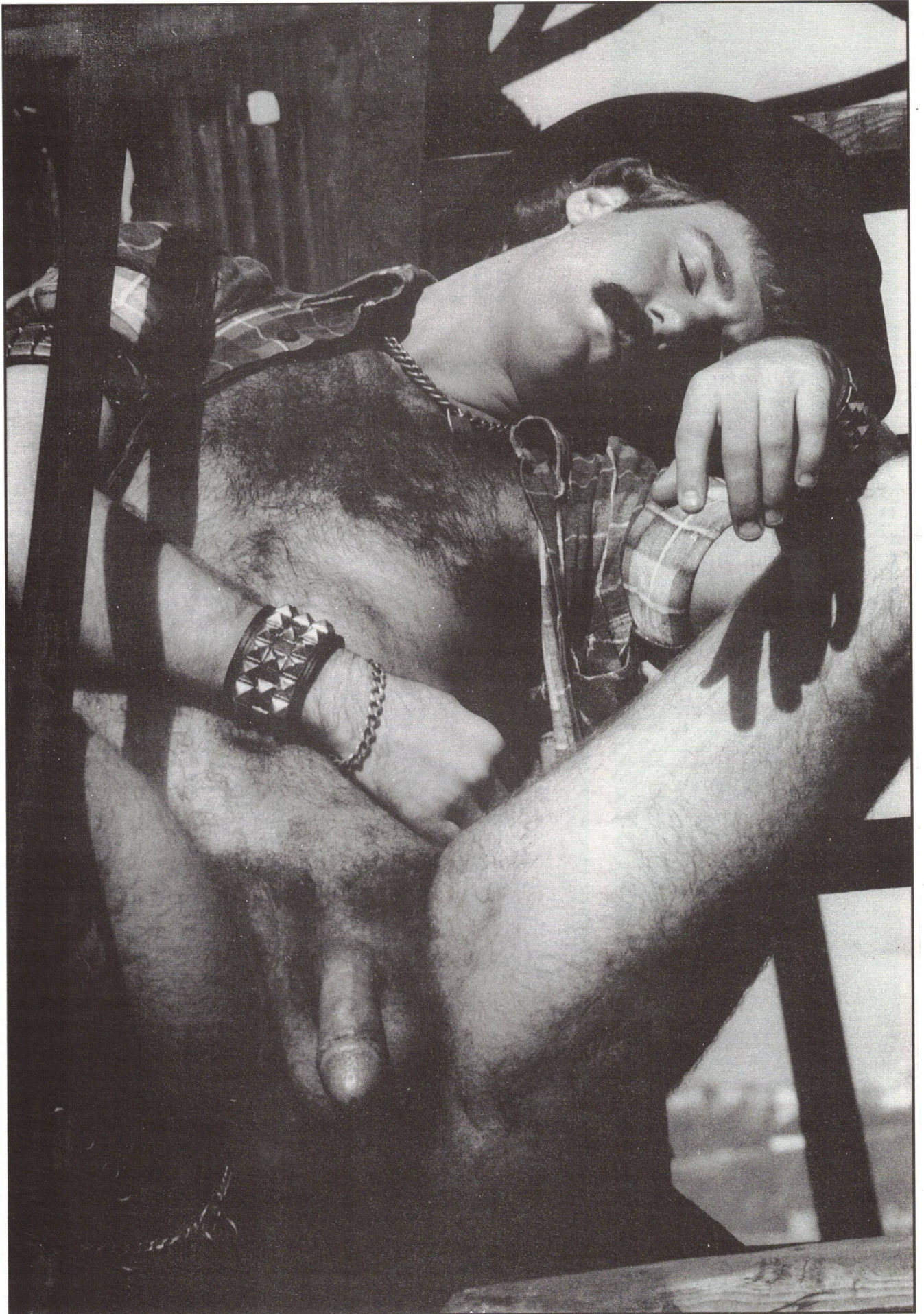

Foto pouze pro Lambdu: Studio 9D — New York

VÝROČÍ MĚSÍCE

KVĚTNA

BLANKA WALESKÁ

— vlastním jménem Blanka Wedlichová; narodila se 19. května 1910 v Cerhenicích u Kolína.

Po studiích na gymnáziu a rodinné škole, začala jako sborová tanečnice ve smíchovské Aréně. Teprve potom studovala na dramatické konzervatoři, kterou absolvovala v roce 1934.

Krátce působila v divadle E. F. Buriana, Novém divadle (řed. Oldřich Nový), Osvobozeném divadle, pět let pak v angažmá v Ostravě. Následoval návrat do Prahy, do Divadla Uranie (1941–44), a Divadla 5. května (1945–48). Nejdéle hrála v Národním divadle, a to v letech 1948–1976.

Patřila k záračnému typu herečky, že si mohla dovolit ještě ve čtyřiceti letech ztělesnit něžnou Mimi v Loupežníkovi (Karel Čapek) nebo pohádkovou Mahulenu (Julius Zeyer), i v Krškově filmu Měsíc nad řekou naivní Růženku Pechlátovou.

Televizní diváci jistě vzpomenují mávého ztělesnění staré slečny v Hubáčově Lístku do památníku, kde s Karlem Högretem předvedla koncert opravdového herectví.

Dodnes vzpomínám na štíhlou paní s pomerančově oranžovými vlasy, v dlouhém vlajícím plášti, jak žádá v reznickví naproti Národnímu divadlu: „deset deka masa pro Evu a pro sebe.“

Zemřela 6. července 1986 v Praze.

-ZdZ-

ZE SPOLEČNOSTI

V pátek 3. dubna byl před budovou Hudebního divadla v Karlíně opět po delší době velkolepý pětiminutový ohňostroj. Obdržela snad Hra na pohádku máje „pražského Oscara“?

Ale kdepak. — Byla premiéra známé operety Karla Hašlera na námět Františka Šamberka Podskalák.

Na jeviště přišli členové podsalského spolku Vltavan i s historickými prapory, byly proslovy, zdravice, aplausy. V hlavních rolích manželů Bramborových hráli, zpívali a tančili Josef Zíma a Slávka Budínová, oba j. h. A tak populární „Bábrlinka z Podskalí, Ta naše písnička česká, Jdou Pražáci do Šárky“, ale hlavně „My jsme ti pražáci, vltavská krev“ — pobavily zcela zaplněné hlediště.

Přejeme karlínským, aby byly plné i reprízy.

Vstupenky si můžete rezervovat v pokladně divadla na tel. čísle 22 08 95 u pí. Mileny Dandové, která Vám vždy ochotně vyhoví.

-ZdZ-

RECENZE

na Cikánského barona Johanna Strausse aneb v Hudebním divadle v Karlíně je možné všechno.

Generální zkouška propukla 7. března 1992. V zákulisí bez nervozity, v šatnách bez hádek, v hledišti bez napětí. Inscenace totiž absolvovala v lednu t. r. řadu zájezdů po SRN, pochopitelně v německém jazyce. Česká verze měla premiéru 8. března večer.

Mladý dirigent Miloš Formáček — „předlistopadová posila“ z AUSu — diriguje jako o život, ale výkon orchestru — ve srovnání s obdobím, kdy ho vedl Milivoj Uzelac — je matný, nedynamický; prostě to není Straussova ouvertura.

Jednání první: na úplně prázdném jevišti stojí veliký cikánský vůz zakrytý barevnou plachtou. Obojí postupem hry velice funkčně a dobře využívá režisér Otto Ševčík k zajímavým proměnám. Kdyby zapomněl na zbytečné efekty s jeřábem přivázejícím některé sólisty a na balkón po celé šíři černého pozadí jeviště, získalo by vše na opravdovosti. Ani ve třetím jednání se mi nepodařilo rozšifrovat, proč musí na zmíněném balkónu prozpěvovat sbor v bílých kostýmech z Veselé vdovy. Alespoň že páni souboru mávají černožlutými prapory k uvítání vítězné armády.

Představitel titulní role (Jaroslav Mrázek) měl také přijet na jeviště jeřábem — NEPŘIJEL... celá generální zkouška proběhla totiž bez fyzické přítomnosti Bárinkaye. Experiment, precedens pro ostatní, drzost anebo bezohlednost ke kolegům sólistům? Prý zkoušel předcházet den a protože nemá alternanta (má, ale ten je po úraze), omluvil se ze zkoušky, aby byl odpočatý na premiéru.

První dějství má tři světlé body: pěvecký i herecký výkon M. Sedlákové jako Žofky (hlavní dámská role) a dokonalé odvedenou roli komického „krále bagounů“ Kolomana Zsupana v podání Jana Sedliského — bez alternanta — a Leoše Kaltofena coby předsedu „umravňující komise Carnera“, kterého také nikdo nestřídá. Ovšem ti dva „staří operetáři“ nejsou zhýčkaní tenoři a mají rádi divadlo.

Druhé jednání pokládám za nejméně zdařilé. Nejkrásnější valčíkovou melodii operety, „jaká to zář...“, aranžovat bez jakéhokoliv pohybu, je nepochopitelné. Kdyby se alespoň Žofka s Ciprou otočily v rytmu a z radosti nad nalezeným pokladem roztočily sukně. Sbor cikánů — nyní již v kostýmech ze staženého muzikálu Cikáni jdou do nebe — čeká, až mu přivezou kaširovanou kovárnu v jeskyni, aby zapěl „Hoj při kovadlině stůjme, kosy, kotly kujme...“ a dva páni tloukli kladičky do kovadliny přesně jako figurky třebchovického betlému.

Když už pan režisér „čaruje“ na jevišti s kouřem, padajícím sněhem, vyfukovaným ohněm; nešlo by také čarovat světly, aby byl divák ušetřen takové trapnosti, jako právě zmíněné kovárny?

Přílet hraběte Hommonaye na bubnu a následující čardáš verbůů by strhnul i bez takového nástupu, ovšem to by nesměl být představiteli hraběte (Milan Kovář) cizí čardášový rytmus a kultura jevištního pohybu.

Jednání třetí má perfektní a strhující závěr, hlavně pak děkovačku na hudbu Radetzského pochodu. Konec výborný, ale bohužel o celé inscenaci se to říci nedá.

Půjdete-li tedy do Karlína na „Barona“, připravte se na obnošené kostýmy sboru, operetní MINIBALET šesti pánů a šesti dam!!!, a často nefungující nebo dunící reproduktory v hledišti.

Straussovy melodie jsou naštěstí nezničitelné.

-ZdZ-

NÁŠ MIKROROZHOVOR

NEJLEPŠÍ JE TO S BI...

Vašek: „Já jsem na hodně mladý kluk, u nich se tak nepozná, jestli jsou už naprosto vyhranění. Každému jde spíš o to, podívat se na pornokazetu nebo časopis a v tu chvíli je štajf. Každopádně, nějaký ukroucený a pištivý typy mně vůbec nezajímají.“

Ivan: „U vysokoškoláků je zajímavý vždycky rozhovor. Jde o to, jak začneš a pokud narazíš na odezvu, nesmíš se už pustit. Většina jich podléhá módnímu nihilismu, ale je to dosti lehce překonatelná póza. Výborné je setkání v klubech, divadlech malých forem — pak většina z nich neodmítne pozvání do bytu. Potom už stačí nedbale pohozený pornočasopis a event. trochu alkoholu. Když pozná dobrý úmysl neshodit — dochází pravidelně.“

Honza: „Kulturisti jsou snad nejnedodušší osoby k ulovení. Musíš však vystupovat naprosto chlapsky a v žádném případě až do položení nedat najevo svoji Gay orientaci. Zatím všechny ty hory svalů a mužnosti pro veřejnost, byli nejnežnější a nejpasivnější v posteli.“

Zdeněk: „Já jsem na zralé ročníky šťastně ženatých tatůů. Nejsnadnější je seznámení o prázdninách, kdy jsou děti a manželky mimo. Takový otec si vztahu dovede vážit léta. Ale pozor, musíte být jeho typ. Málokdy preferuje stejný věk.“

Takže pamatujte:
Je na to každý, JENOMŽE
ne vždycky
A NE PRO KAŽDÉHO!!!

-INA-

A jaké jsou vaše poznatky, milí čtenáři? Čekáme na písemné názory, z nichž nejpozoruhodnější otiskneme.

Vaše redakce

Jsou lesbičky nevěrné?

Lesbická láska je častým námětem erotických pornografických filmů. V takových momentech žárliví muži s mrazivým tuším, že jen dílem milosrdné náhody dosud nepřístihli manželku v objetí přítelkyně, a divačky se slabšími nervy ziskávají komplex méněcennosti.

Ať vnímají diváci pornografii jakkoli, je jedním z mála zdrojů bližšího seznámení s lesbickou láskou, a tak i ona přispívá k řadě mylných představ . . .

Homosexualita jako taková představuje nejrozšířenější odchylku v sexuální chování . . . , podle výzkumů existuje kolem 2 % lesbiček proti 2—3 % gayů. Homosexuální chování (často i ojedinělé) přiznává podle amerických výzkumů 13 % žen (a to je ze všech výzkumů nejvyšší číslo, většina vědců dospěla k menším hodnotám) proti 30 až 40 % mužů.

. . . i na heterosexuální ženu může působit pohled na ženské tělo a ženské mazlení vzrušivě nebo alespoň příjemně než homosexualita mužská.

. . . Další kapitolou lesbické lásky v pornografii je vlastní technika pohyblivého styku. Ženy na obrazovce si větší počínají jako při běžné souloži s muži. Existují vlastně pouze dva rozdíly: vzájemně přebírají aktivitu a místo živého muže používají náhražku — „Robertka“, — event. jiný příhodný nástroj.

Ovšem od skutečnosti se tento postup trochu odlišuje. Lesbičky si skutečně běžně vyměňují své sexuální role, nicméně předměty používají k uspokojení mimálně. Naopak v největší oblibě je líbání, hlazení, mazlení prsou a kontakt s pohlavními orgány ústy.

Sexuální předměty jsou samozřejmě efektivní a proto v pornografii preferované. . . Nelze se ubránit dojmu, že v tomto případě kromě snahy zaujmout diváka něčím, co by mu neposkytl ani nejbujnější erotický sen, hraje roli obyčejná mužská ješitnost. Jak se smířit s tím, že existují ženy, které se obejdou bez muže jako takového, ba dokonce i bez toho, na čem si pánové tak zakládají. Jak se smířit s tím, že falus, ten symbol sexu, v mnoha případech není vůbec nutný.

Kdyby si měl člověk tvořit mínění podle pornografie, musel by nutně dospět k názoru, že nejen lesbičky, ale veškerá populace se skládá ze samých silně promiskuitních jedinců, nymfomanek a erotomanů. Samozřejmě, že většina z nás těmto filmovým skutečnostem nevěří, ale představa o častém střídání partnerek mezi lesbičkami je kupodivu dost rozšířená . . . Je to pravděpodobně díky všeobecnému povědomí, které spojuje nemravnost s každou sexuální odchylkou.

. . . i u heterosexuálních jedinců je známé, že muži jsou méně stálí na rozdíl od žen, které sexuální vztah často spojují

s citem a láskou. U homosexuálních vztahů se tyto tendence vlastně jakoby násobí. Proto také lesbické ženy velmi málo mění své partnerky, dokonce prý ještě méně než ženy heterosexuální (v průměru 3—5 partnerek za život). A tak jestliže uslyšíte, nebo uvidíte v hromadných sdělovacích prostředcích rozhovor s lesbickou dívkou, z kterého vyplývá, že tyto ženy mají nejenom obě nohy a ruce, normálně jedí a běžně se oblékají, ale že dokonce zakládají své vztahy na opravdové lásce, věřte jim.

(výtah z NEI REPORTU č. 25)

Z pera našich čtenářek . . .

SLOKY LÁSKY

*Mé štěstí je větší než světa půl
jsi mého života voda, chléb, sůl
jsi moje výsluní a modré nebe
největším boháčem jsem vedle Tebe*

*Za ranního šera, za chladivé rosy
přezpívám slavíky, překřičím kosa
v poledne k našemu prostému stolu
s láskou nevýslovnou zasedneme spolu*

*K večeru — po dobré poctivé práci
— až ztichnou hvězdy, květy a ptáci
s rukou tvou v mé usnu jak dítě
dříve Ti pošeptám, jak miluji Tě*

*Den po dni — skoro už po tisíc let
— láska nám nemůže zešedivět . . .
— když druh druhu dražší jsme
než světa půl
jsi mého života voda
chléb
sůl
-J. U.-*

KDYŽ MUŽI UVADNOU, VYTRATÍ SE VŠICHNI CTITELÉ . . .

Starší muži se sami vytlačují z gay společnosti, často ze strachu před vlastním poznáním procesu stárnutí. Je to paradox. Zatímco mnoho gayů se brání celý život tomu, aby byli postaveni mimo většinu společnosti kvůli své odlišné sexuální orientaci, sami sebe z toho hlediska hodnotí jako vyřazené . . .

Např. oslovil-li v baru starší člověk (ve věku mezi 30 až 90 lety) nějakého muže, jsou mu hned podsouvány nekalé úmysly. Styk se stářím odrazuje.

Následky jsou tragické: penzisti nemají ve světě gayů co pohledávat . . .

I zde existují tabu, která překonat, znamená zlomit bezpráví. Je to jedno z témat, o kterém se mlčí: stárnutí a existence „starých“ gayů.

Kde vlastně jsou gayové starší padesáti let? V barech a na diskotékách je málokdy uvidíte. Netolerantnost okolí jim často znemožní začlenění do „vlastní“ spo-

lečnosti. Touhy a žádosti gayů se většínou podobají „normálům“. Zajímá je propagovaný kult mládí, krásy, zdraví a úspěchu. I ten nejošklivější kluk stojí dnes v pořadí daleko před stárnoucím mužem, protože jeho tělo je mladé a aktivní.

Přitom se nemůže nikdo z nás vyhnout procesu stárnutí se všemi jeho příznaky. Tento nezadržitelný proces může být přerván jen předčasnou smrtí (úrazem, sebevraždou, AIDS).

Stáří si musí každý člověk „prožít“. Je velkým štěstím, když díky svému sebevědomí a aktivitě, zůstane i v pokročilém věku na úrovni, mimo jiné i v tom, že mu zůstávají věrni jeho přátelé i milenci. Naopak je velmi zlé, když ho potká nejen osamělost, ale navíc i touha najít důstojné blízké vztahy a nic z toho nenachází.

Dvě největší a nejostřejší ohraničené skupiny uvnitř gay společnosti jsou lidé středního věku na jedné a gay, prostituti na straně druhé. Téměř všichni gayové hledají mládí, maximálně do 40 let. Mimo tedy zůstávají osoby nad 40 let a prostitutky. A to je také nejvíce poutá dohromady.

Po tělesné blízkosti, něžnosti a sexu je na straně mužů středního věku větší poptávka než nabídka ze strany mladých gayů. A tak jsou zde prostitutky, nabízející svoje „čerstvé maso“. Přijdou starší gaye určitě laciněji než mladí gayové, kteří očekávají za svou přízeň cenější dary než pár marek za sexuální služby.

Někteří penzisti si postesknou, že nemají takové fondy, aby mohli své milence vozit na dovolenou do zahraničí. Většinou nemají ani odvahu oslovit gaye, kteří se jim líbí, a když odvázně projeví iniciativu, přijde to vždycky draze. Jak již bylo řečeno, v mnohých případech jsou tyto osoby ponižujícím způsobem odmrštěny.

Nakonec však ti mladí, kteří posuzují starší s despektem a nenávisí, časem rovněž zestárnou a ocitnou se ve stejné situaci, jako opovrhované „staré tety“. Noví mladí gayové přicházejí, bývalí mladí stárnou a s údivem zjišťují, že i z nich se stali ti, jimiž až dosud pohrdali . . .

(z něm. přel. -jš-)

My dva a čas

*Noc
přišla po špičkách
a čas se zastavil*

*Tvá slova
se dotýkala mých rtů
zatímco prsty
vytukávaly morzeovkou
„Miluji Tě . . .“*

*Přikryti
smotkem tvých řas
potom
usínáme v obětí*

(Bob — 21. 1. 92)

Reportáž o Kanadě a Spojených státech doznala u čtenářů takového ohlasu, že mi nezbývá než odpovědět na část dotazů. Čtenáře z Košic, Bardejova, Bratislavy, Ostravy, Jilemnice a Unhoště prosím o chvíli strpení: na jejich příliš pikantní dotazy odpovím písmně, každému zvlášť.

J. K. — Praha: *Je pravda, že většina Američanů je obřezaných?*

Ano, je to pravda, až jsem neměl tu čest si jich většinu prohlédnout. Ale ti, co byli přítomni v lázních, fimózu neměli.

P. V. — Praha: *Jaká je v Kanadě a Americe současná móda?*

Přeprstrá, ale především elegantní. Převládala pink barva celého oblečení, nejen u Gayů. Protože bylo horké léto, 95 % mužů obléklo krátké kalhoty, šortky, vlnavé trenky fosforeskujících barev. Účesy jsou krátké, sportovního charakteru. Dlouhým vlasům odzvonilo a náročnému měříru také. Holičské práce jsou v Kanadě i v USA velice drahé. Obutí je sportovní, všech barev a tvarů. Šněrovací, velmi pohodlné a laciné.

V. Š. — Poděbrady: *Co se konsumuje?*

Především tuny zeleniny a ryb v podobě salátů, fantasticky chutnají. Různí mořští koryšci (raci, krevety, krabi, langusty, mušle). Buď v tepelné úpravě a s přílohou zeleniny nebo jako salát či různě zapékané v podobě paštik. Jinak pouze hovězí nebo telecí maso.

I. L. — Aš: *Jsou tam „sktínové nebo pankáci“?*

Ne, nikoho takového jsem v Torontu, ani New Yorku neviděl.

V. V. — Žamberk: *Viděl jste sochu Svobody?*

Ano, viděl. Je strhující. Při tříhodinové projížďce lodí okolo Manhattanu po řece Hudsonu jedete těsně okolo ní. Oheň v pochodní září ve dne 24karátovým zlatem, v noci svítí mohutným laserovým paprskem.

M. K. — Praha: *Jak se tam Gayové seznamují?*

Možností je mnoho. V gay-vinárnách, kavárnách, snack-barech, cukrárnách, gay-diskotékách v klubech, v lázních, ve sportovních zařízeních na způsob našich Fit-center (tam se jmenují Jimm). Hodně chodí po parcích. Vyžaduje to osobní šarm a trpělivost. Seznamování na WC, byť jsou čisté jako chirurgické sály, patří spíše ke zvyklostem Balkánu a orientálního východu. A potom sem občas nahlédne služba mající policie, jak mě přátelé poučili.

V. H. — Cheb: *Viděl jste hotel p. I. I. v Trumponě?*

Ano, viděl a byl i uvnitř. Je blízko Central parku a nad hlavním vchodem druhá v pořadí vlaje československá vlajka mezi vlajkami USA, Vel. Británie, Japonska, Kanady, Švédska a Kuvajtu. Je to hotel pro high-society. Má v přízemí mnoho butiků s módním zbožím exkluzivního charakteru za ještě exkluzivnější ceny, které ovšem nejsou u zboží uvedeny. Nakupuje se jedinečně na Credit cards. Ve veli-

ké kavárně mezi množstvím květin a palem hraje praví vídeňský „šraml“ Straussovy valčíky a mezi tím neslyšně plují ofrakovaní nádherní play-boyové číšníci. Kdo jste viděli film Hallo Dolly, scénu v Harmonia-Garden, máte zde živě provedení. Hotel má 22 pater a cena za apartmá se rovná astronomické sumě. V hotelu je samozřejmě sauna a bazén a kdo se cítí přitažlivý na seznámení s ropným šejkem — má dveře za 150 dolarů otevřené.

J. H. — Praha: *Má New York Městskou knihovnu?*

Má a nádhernou. Postavenou blízko mrakodrapu Empire State Building. Je novorenesanční, podobná paláci Pitti ve Florencii. Jen s tím rozdílem, že po obou stranách hlavního vchodu jsou gigantické vodopády mezi plastikami z carrarského mramoru. Ve vstupní hale se na stěnách dočtete, že budova byla postavena z finančních darů rodiny Astorů, Wanderbildů, Rockefellerů, Maxwellů atd. Dodnes milionáři přispívají značnými částkami na nákup nových akvizic. Výpůjčky a objednávky jsou plně komputersovány — dokonce se chlubí bleskovou rychlostí. Nevyřídí-li vaši objednávku do 15 minut, za každou další minutu čekání máte nárok na 1 dolar. A že by tam měli starosti s hnijícími starými tisky kdysi ukradenými církvi jako u nás: TAK TO TEDY OPRAVDU NEMAJÍ!!! Nějak se tam kulturněji žije a přemýšlí — alespoň na úrovni knihoven.

Rád jsem zodpověděl tyto nejzávažnější dotazy. Máte-li ještě něco na srdci či jazyku — sedněte a pište!

-ina-

MINIPOVÍDKA

MY DVA, MY TŘI A STÍN

To místo stranou cest jsem si našel v Šárce na počátku léta. A jednoho dne jsem zjistil, že ani zde už nejsem sám. Jeho pevně tělo přitahovalo můj pohled. Sedl si do trávy, na šedivou chlupatou deku. Svlékl džíny, přes hlavu přetáhl tričko, samozřejmým pohybem si stáhl slippy až ke kotníkům, nechal je chvíli viset na palci nohy, kterou vztyčil proti slunci. Pak je jediným pohybem odhodil daleko za hlavu a s pobaveným výrazem po očku sledoval mé rostoucí vzrušení. Kámen mezi stehny, žhavý a pulzující, mě donutil obrátit se na břicho.

S tváří na rukou jsem viděl jen zlatý chomáč v jeho klíně. Lehl si na záda, zavřel oči, celý se vystavil slunci, které ho pohltilo. Konečně jsem zvedl hlavu a uviděl všechno. Krásný jako David, ležel na dosah mé žízně, ale moje tělo už se uklidnilo. Položil jsem se opět na záda, paže jsem položil volně podél těla a vtom jsem si všiml, že naše dlaně nejsou ani deset centimetrů od sebe. Pomalu jsem zkracoval i tuto vzdálenost. Už chyběl jen centimetr. Vtom otevřel oči. Rychle jsem odvrátil tvář. Pak jsem ucítil na dlaně kratičký dotek jeho prstů. A druhý. Třetí. Ja-

ko když rybička fukne do návnady. Vzápětí sevřel mé prsty celou dlaní, naléhavě a silně, až to zabořilo. Když jsem se na něj rychle podíval, měl zavžené oči a zase vypadal jako spící David, jen jeho ruka žila, oždíbovala mi prsty, něžně kopírovala brázdý mé dlaně, jakoby si četla můj osud. I jeho vzrušení rostlo, i jeho tělo sbíralo síly. Jeho zbraň mu teď ležela na hraně pánve, na jejím hrotu zářila zlatá kapka. Po každém doteku našich prstů ta krásná věc maličko vyrostla a přiblížila se k chodníčku chloupků mezi klínem a pupkem. Ještě chvíli a mířila přímo vzhůru jako střílka kompasu, zaměřená k severu.

Krev mi bušila ve spáncích, vyschlo mi v hrdle. Vtom mě strhl na sebe, náhle jsem měl plná ústa jeho rtů, jazyka, naše zuby o sebe křísly jako křemeny, naše ruce jako hadí těla ovinuly to, co ještě nebylo políbeno. Pak se mi ztratil mezi nohama, přísál se mi do klína a zůstal tam tak dlouho, dokud mi osvobozující salva nedala zvláčet v jeho ruku. Zdvihl se ke mně, usmál se a naše přístí polibky měly novou, dráždivou chuť. Koně v mé hrudi zvolnili krok, hluboko v těle mi doznávala radost žil.

Teď jsem byl volný a otevřený. Přišla jeho chvíle. Pronikal do mne pomalu, zlehka, až potom se začal zvolna pohybovat. Jeho tvář se přibližovala a vzdalovala, jeho pohyby se zrychlovaly, pak, už skoro vkleče, se zavřenými očima a s prsty hluboko zařatými do mých boků, narážel na mě s úporností kladiva. Potom se napjal, krátce vykřikl, na okamžik jakoby zkameněl. Žhavá láva mi zaplavila útroby a jeho tělo na mě kleslo skoro bez vlády. Jen jeho rty hledaly na mé tváři slané perličky. Pak už jen ležel, dětský a odevzdaně, jakoby spal. Snad jsme usnuli oba.

Když jsem otevřel oči, den umíral a on už měl zase hlavu tam dole. Byl tam tak dlouho, dokud si nevynutil nový horký výdech gejíru. Ani kapička neminula cíl. Potom mě nechal nasednout na sebe. Vězel mi hluboko v těle a já osedlal koně, sklonil jsem se k jeho šíji, zařal jsem prsty do jeho hřívý a nechal se nést. A zase krátký výkřik, horká láva, zjitřený dech a nalezení rtů.

Ztracen v trávě a v noci, šli jsme na poslední autobus. Oba jsme v sobě nesli kus těla toho druhého, i kus jeho bolesti a osudu. Cestou do města jsme se domluvili — za týden tady. Přišel a všechno bylo stejné a nové. Zase pil šťávu mého klína a dal mi svou. A opět noc a nový slib, že za týden tady. Jenže nepřišel. První sobota, druhá, třetí, slábnoucí žár a křik ptáků na cestě k jihu, první jinovatka . . .

Někdy v říjnu jsem ho potkal ve městě. Tlačil kočárek, vedle něj cupala jeho žena, na prsteníku mu zářil zlatý kroužek a i když mě nemohl přehlédnout a nepoznat, uhnul pohledem. Jen chvíli jeho oči zaváhaly, pak — snad aby bylo jasno — položil ženě paži na rameno a potom splynuli s proudem chodců, nekonečným jako píseň města, jako naděje.

Jiří Janíček (1991)

Zajímavé osoby v Lambdě

Dnes jsme navštívili

Pavla T. (1952) a Otu H. (1951)

Sedím v útulném bytě, kde oknu na balkón vévodí veliká monstéra, diffenbachie a množství rozličných sukulentních rostlin. To je Otova pýcha a veliké hobby. A tak padá prvá otázka.

Vzpomínáte si jak vše začalo?

P.: Seznámili jsme se na inzetrát. Celá tato záležitost však měla romantičtější nádechy v tom, že adresát odpovědi mi nebyl neznámý. Jel jsem na prvou domluvenou schůzku s vědomím, za kým a proč jedu. Poznali jsme se totiž jen zběžně už předtím u známého v jižních Čechách.

O.: Pavel s sebou přivezl lahev vína a balíček tvarohových buchec. Až později mě přiznal hlubší význam tohoto pohostění: Víno vypijeme večer a k snídani, bude-li nějaká, sníme . . . Vypili a snědli jsme všechno a vlastně tak si řekli svoje ANO.

Jak se k Vašemu soužití postavili rodiče?

O.: Velice dobře a tolerantně. Před Pavlem jsem žil ve společné domácnosti s přítelkyní. Nikdy jsem se hlouběji nezabýval svojí Gay orientací a nespěchoval se tím nikomu. Rodiče jistě něco málo tušili, ale nikdy u nás na toto téma slovo nepadlo.

P.: U nás to bylo horší. Když nebylo východiska a já ve svých 28 letech stále svobodný a bez dívčí známosti provedl svůj coming out, byli oba šokováni. Otec se však k Otovi choval vždycky korektně a matka jako každá tehdy něčím z spojenectví ke mně, jindy naopak. Přesto jí však trvalo chvíli pochopit, že i my jsme teď malá rodina. Bydlíme nedaleko matky a není dne, aby jí někdo z nás dvou nenavštívil, zvláště po otcově smrti. S příbuznými se však na toto téma nebavím. Jen někdy matka zaznamenala stanovisko: „. . . každý máme nějaké trápení, vidíte?“ Jinak mi pocit vysloveného pohrdání nikdo nikdy nedal najevo, kromě výsledku na policii v roce 1985. Šlo tehdy o svědectví na dopravní přestupek, ale vytáhli na mě argumenty, že „vědí a že nemám co zapírat“. Také jsem nezapíral i když moje orientace vůbec neměla logiku k tématu vyšetřování. Atmosféra výsledku však byla — co Gay, to potenciální kriminálník.

Takže Váš vzájemný vztah nic podstatnějšího nenarušilo?

O.: Podstatnějšího opravdu ne. Někdy se našel někdo, koho jeden z nás měl rád platonicky a toho druhého přitahoval fyzicky.

P.: Ano, našli se kluci, se kterými nám bylo oběma moc hezky. Byli sympatičtí, přitažliví, vstřícní. Tělesné sblížení

umocnilo krásné zážitky, doufám, že pro nás všechny. Mnozí zůstali našimi přáteli dodnes.

Žárlíte?

P.: Někdy ano, zvláště když partnerův zájem je totožný s mým zájmem. Máme totiž dost podobný vkus.

O.: Došel jsem k názoru, že by mi žárlení tak zrovna dopomohlo ke vzniku žaludečních vředů.

A Váš názor na nevěru?

P.: V průběhu každého partnerského vztahu (tím spíše v naší Gay minoritě) se najde někdo, kdo Vás přitahuje a přitáhne. A pokud Vás pořádně nepřetáhne, měli byste si dát pozor pro příště. Hlavně, aby to Vašeho partnera neurazilo. Může se stát, že vám to třeba v nejméně očekávaném okamžiku vrátí. Na to nerad vzpomínám, protože se Ota střelil naprosto přesně, ale to je už našťastí hodně dluvo.

O.: Co bylo, to bylo — mylme o něčem jiném.

Takže o něčem jiném. Co se Vám líbí jednomu na druhém?

P.: Že mě doplňuje tam, kde já selhávám. Že není zženštilý vzhledem ani chováním a že pomůže i když třeba vrčí. Přestože je vznětlivý, občas nespolehlivý (hlavně na dodržování přesnosti času), je duševně snadno zranitelný, ale je to chlap. A umí vzít hadr do ruky a perfektně uklidit celý byt.

O.: Mě se líbí Pavlovy moudrosti a jeho bonmoty.

Kdo se stará o domácnost?

P.: Nemáme jednoznačně rozdělené role. Ten dělá to a ten zase tohle a oba dohromady uděláme dost . . .

O.: Mě baví vařit a uklízet a Pavel mi v tom nebrání.

A co ekonomická stránka?

P.: Ze společné pokladny hradíme nájemné, telefon a benzín. Protože jsme spolu chtěli bydlet, tedy bydlíme. Doporučoval bych však i z ekonomického pohledu, pro ty kteří se pokoušejí o spoluzítí, držte si v rezervě svůj původní byt. Některé vztahy nemusejí mít dlouhé trvání a co potom . . . ? Internát, soc. ubytovna nebo návrat ke staříčkým rodičům?

Došlo ve Vašem vztahu ke krizi?

O.: Došlo a snad nás po vychladnutí hlav udržel střízlivý názor, že rozbořit vše, co jsme si tak pracně a s láskou roky tvořili, by mohli jen dva nespěprávní lidé.

Jak se díváte na smysluplnost svazu Lambda a jeho budoucnost?

P.: Oprávněnost Gay hnutí u nás je bez jakýchkoli dalších diskusí. Mnoho 4% lidí u nás dosud něco jiného říká, ale jinak se chová a jedná. Je zatím hrozně málo těch, kdo jsou ochotni obětovat svůj volný čas jiným, v nezištné aktivitě. Zhoubné jsou však pomluvy, tak typické pro Gaye, závid, egocentrismus a touha po kariéře. Přesto však věřím v pozitivní vývoj i když bude velmi pomalý.

O.: Setkával jsem se dříve rád s lidmi stejného zaměření, ale nyní preferuji lidi stejného smýšlení. Tito lidé mají větší schopnost sdružovat se s takovými, se kterými si mají co říci a se kterými je baví strávit příjemně volný čas. V době, kdy byli lidé ve větším nebezpečí (před listopadem 1989) byli ochotni jeden pro druhého udělat zdaleka více než nyní. Se svobodou přišel nesmlouvavý boj o prosazení vlastního JÁ a na druhé straně naprostý nezájem a pasivita k čemukoli. A to by mezi námi, Gayi, nemělo být. Agresivní kariéristi snad odpadnou po červnových volbách, ale měli bychom dát veliký pozor na vemlouvavé DEMAGOGY mezi námi.

Děkuji za rozhovor a gratuluji k deseti letům společného života

-ina-

CO NEBYLO V DĚJEPÍSE . . .

BLEDÝ ARCIVĚVODA

Nedávno jsme nahlédli do zákulisí habsburského dvora, kde jsme se zajímali o osudy tří bratrů císaře Františka Josefa I. Nejstarší Maxmilián Ferdinand Josef skončil před hlavními puškami mexických povstalců, prostřední Karel Ludvík strávil celý život nenápadně v ústraní, obklopen bohatstvím a krásnými ženami.

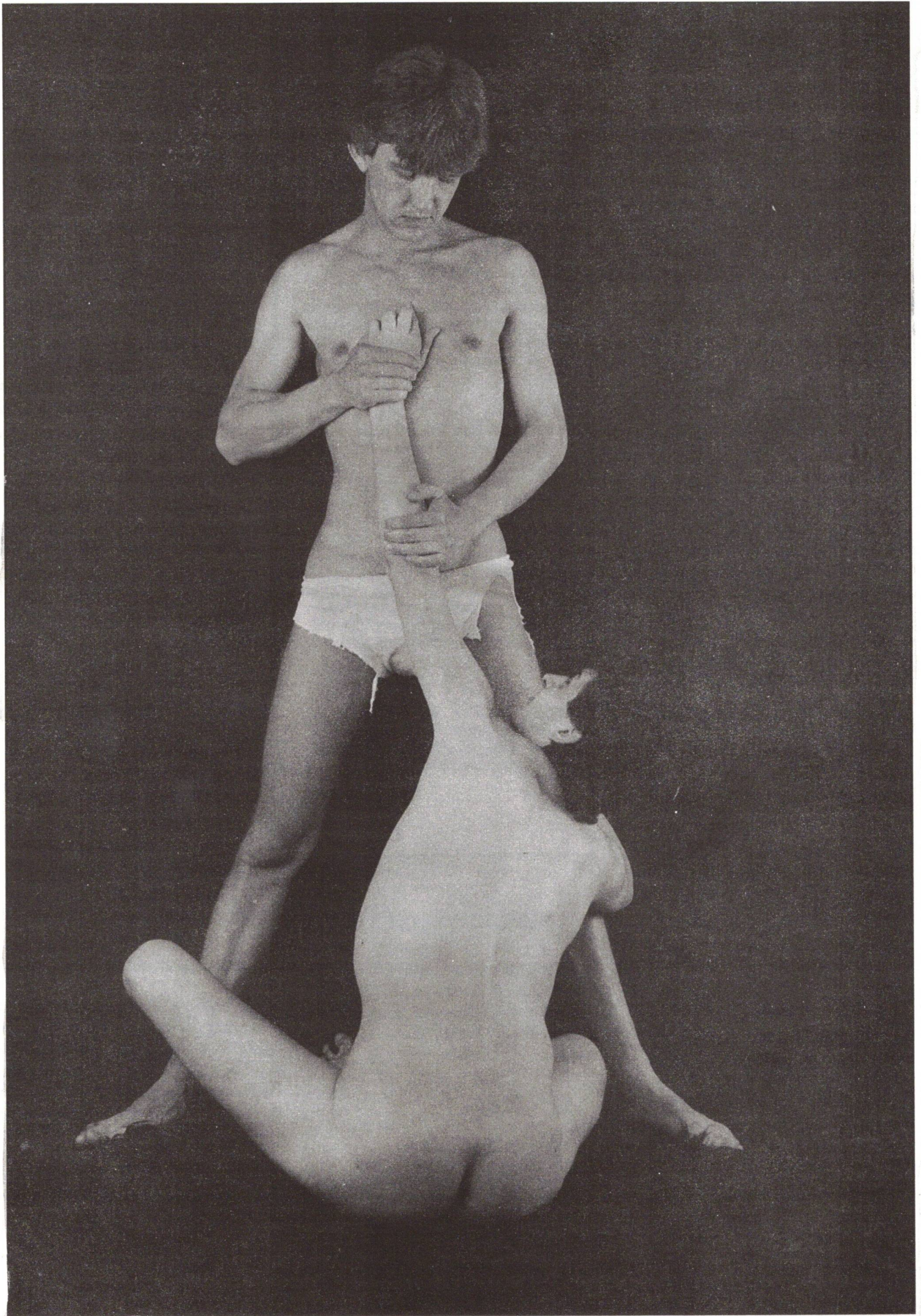
Nejpozoruhodnější a svým způsobem nejtragičtější osud stihl nejmladšího Ludvíka Viktora. Již od dětství působil pro okolí tajemně a jeho chování se vymykalo tehdy běžnému normálu. Příčina se naplno ukázala v pubertě. Viktor byl homosexuál.

Pro jeho císařského bratra, nesmlouvavého katolíka, to byla obrovská rána. Zpočátku dělal císař „mrtvého brouka“ a tvářil se, jako by se nic nedělo, ale zprávy o dalších a dalších bratrových erotických dobrodružstvích mu nedaly spát. Navíc se tím Viktor netajil a jeho orientace začínala být veřejným tajemstvím.

Viktorovi mohly tehdy děkovat tisíce stejně zaměřených lidí, neboť byli policií více méně přehlíženi. Důvod byl prostý: obavy policie, aby při procesech nevyšly najevo skutečnosti zasahující do nejvyšších vládních kruhů.

Zprávy o jeho abnormalitě se nepříliš úspěšně držely pod císařskou pokličkou. Všechno se naplno provalilo, když jednoho dne Ludvík Viktor začal ve vídeňských lázních „balit“ známého operního pěvce Leo Slezaka. Následovala facka a nakonec Viktorovo vyhnanství do Solnohradska, na zámek Klessheim, kde bledý Viktor v tichosti a ústraní dožil své dny. Tak se stalo, že Ludvík Viktor zemřel, jak žil celý život: nešťastně šťastný a sám . . .

(volně podle článku z Lidových Novin únor 1992)

INZERCE

SEZNÁMENÍ

● **Železný Brod:** Nikdy nejsme natolik dospělí, abychom nemohli snít. Nechci potkat prince, ale třeba právě Tebe. Je mi 30 let, jsem ženatý, manželka o všem ví. Hledám přítele, který je upřímný, veselý a poctivý, a kterému nekoukají 4% z očí. Snad najdu chlapce 16—23 let. Foto a telefon vše urychlí. Foto vrátím, nejsem sběratel. Nejr. okolí Žel. Brodu, Semily, Turnov, Liberec, Jablonec n. N.

Zn. 24/92

● **USA:** American gay male, age 29, well educated want to find gay Czech male penpal, age 18—35, who kniw English and would like to have an American penpal.

Write English to: W. matthew Chatham, P.O. Box 2214, Glen Alen, Virginia 23058, U.S.A.

Zn. 25/92

● **Frýdek-Místek:** 19ti letý 170/57 hledá přítele z OV, finančně zajištěného, s bytem, do 26 let. Léto se blíží, můžeme ho prožít spolu. Nechci být sám. Věrnost, diskretnost, vzájemná úcta a porozumění. Foto napoví.

Zn. 26/92

● **České Budějovice:** Hledám spolehlivého kamaráda, hezkého kluka, jen velmi štíhlé postavy, může být i dívčího typu, který by rád prožil milování i s orálním sexem. Jsem 37/184/80, modrooký, štíhlé sportovní postavy. Věřím, že se najde kluk do 25 let, který o přátelství zdravého vyzrálého muže stojí. Jen seriózní a čestné nabídky.

Zn. 27/92

● **Chodov u K. Varů:** Hledám možnost příležitostného přespání v Praze. Jsem upřímný, nosím brýle, kuřák. Přátelství nevylučuji. Uvítám telefon, dobrou kuchyni, výlohy platím. V padesáti snad život nekončí...?

Zn. 29/92

● **Norsko:** I am looking for penpals friends in Prague. I am a 33 years old Norwegian, university graduate with a nice job. You should be 20—35 years old and be at university graduate or a student. If you are interesting for friendship and mutual visits, write me in Englis or German.

Zn. 30/92

RŮZNÉ

TEPLICE — Gy klub Teplice Vás zve na své další akce, které se konají každou první a třetí sobotu v měsíci, v prostorách klubu SPEKTRUM, Krupská ul., 2. a 16. května, 6. a 20. června, vždy od 19.00 do 04.00 hod. Povinná konzumace 70,— Kčs, vstupné 10,— Kčs. Rezervaci míst možno objednat na tel. 0417/41058 nebo 0417/25521, nebo na adrese Box 17, 415 03 — Teplice 3.

Uvedenou poštovní schránku nabízí výbor těm, kteří nechtějí mít s okolím či rodinnou potíže; nutná však dohoda předem, jak zaslanou poštu možno předávat.

PRAHA — Dne 15. února 1992 v hostinci U dubu v Praze 2 sešla iniciativní skupina, která se spolu s přítomnými příznivci rozhodla založit novou organizaci s názvem M Klub Lambda Praha. M Klub chce nadále působit nezávisle na Svazu Lambda a je samostatně registrován. Po schválení stanov organizace byl zvolen i sedmičlenný výbor v čele s předsedou Miroslavem D.

Pro svého 30ti letého přítele, hledám i přechodné ubytování nejen v Pardubicích. Nuná změna prostředí. Dohoda jistá!

Zn. 23/92

Prodám dvě kazety 180 se 4% tematikou. Jedna: mladí američtí vojáci; druhá: mladí studenti. Obojí už jednou mám. Cena za jednu kazetu 280,— Kčs + porto.

Zn. 28/92

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Žádáme čtenáře z Čáslavi, který poslal odpověď Karlovi a přiložil svoje foto, aby napsal znovu a na obálku napsal číslo inzerátu, na který odpovídá.

FOX/KONTRAKTA

Karlovy Vary
U koupaliště 842/8

nabízí všem čtenářům Lambdy: dánské měsíčníky SHOW BOY a TOY buď na dobírku nebo formou předplatného. Nejnovější tuzemskou novinku vysoce erotického magazínu ALÁN — boy. Speciální Gay časopisy z oblasti leader-sexu a S/M.

Máte-li zájem, zdarma zašleme nabídkový list.

Těšíme se na Vaše objednávky a budeme Vám velmi zavázáni, pokud tuto objednávku rozšíříte i mezi své Gay přátele a známé.

FOX/KONTRAKTA

Karlovy Vary
U koupaliště 842/8

VINNÝ RESTAURANT U NÁDRAŽÍ

Praha 5 — Smíchov Nádražní 44 (u stanice Metra Smíchovské nádraží a stan. tramvaje č. 12) Vás zve k příjemnému posezení a k bohatému výběru jídel a nápojů.

Otevřeno denně kromě neděle od 22—02 hodin.

30 míst k dispozici.

Možno volat v případě přání rezervace kdykoli na č. tel. 54 58 14

PŘÍMÝ PRODEJ
ČASOPISU LAMBDA

Vinný restaurant U NÁDRAŽÍ

Praha 5 — Smíchov,
Nádražní ulice 44

přijme okamžitě Gay číšníka
ve věku do 30ti let.

Telefonické informace na čísle 54 58 14 nebo osobní návštěvou u majitele podniku, kdykoliv během odpoledních hodin ve všední dny.

Vás všechny, kteří žádáte jména a adresy fotomodelů uveřejněných v některém z posledních čísel Lambdy, musíme zklamat. Na výslovné přání modelů zachováme jejich naprosté inkognito!
-redakce-

LAMBDA — vydává redakční kolektiv. Adresa redakce, příjem předplatného, inzerátů a příspěvků: Lambda, pošt. schr. 13, Černokostelecká 20, 100 00 Praha 10.

Za pravdivost a původnost příspěvků odpovídá autor. Příspěvky nejsou honorovány. Redakce si vyhrazuje právo na redakční a stylistické úpravy příspěvků. Distribuce vlastní sítí v zalepené obálce a kamelot.

Tiskne 3 ER, Sportovní 18, 101 00 Praha 10, tel. 72 92 84

Reg. č. 46 824